

A NER-ezés az ellenzék ópiuma

2024 január 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Jó reggelt! A NER-ezés lehet, hogy pszichésen segít, ám önálló politikaként lyukas garast sem ér.

Tizennégy éves az úgynevezett NER, vagyis a nemzeti együttműködés rendszere. A dokumentumot Nemzeti együttműködés nyilatkozata címen 2010. június 14-én fogadta el az Országgyűlés, s noha 2021-ben egy kormányhatározat elrendelte eltávolítását a közintézmények falairól,

a politikai nyilatkozat megszületése pillanatától kezdve önálló életre kelt; bírálói, gyűlöli azóta is vehemens indulattal kezelik.

Az ember azt hihetné, itt egy negyvenöt százalékos ellenzéki pártról van szó, olyan sokat hall felüle. Holott a NER közigazgatásilag nem is létezik. Ártatlan alapelvek gyűjteménye, amiről senki nem tudhatta, mekkora ellenségkép lesz belüle.

A 2002-től 2010-ig tartó szocialista rezsimek politikája, a gazdasági összeomlás, a rengeteg csalás, hazudozás és az állami rendterrorsorszaka után logikus volt, hogy az új többség egy politikai nyilatkozattal tisztázza a helyzetet és elhatárolja magát eldei tőrheteretlen politikájától. Az ilyen pillanatok az ünnepélyesség luxusát („Legyen béke, szabadság és egyetértés”) is megengedhetik maguknak. A rommá vert baloldal viszont hamar igazolta jól megérdemelt vereségét: saját képzelgéseit az új többségre kivetítve nyomban diktatúrát kiáltott – ez úgyben csak egy tisztára törölt tükörrre lett volna szükség.

A fülkeforradalom a kétharmados többséggel elsöpört Gyurcsány–Bajnai-korszak legyűzését jelentette. Találó kifejezés volt, ilyen földcsuszamlásszerű gyűzelem 1990 óta nem történt. Ám hamar megszülettek a gúnyos szalagcímek.

Az MSZP, tanúsítva, hogy semmit nem értett meg a 2010-es választások eredményéből, ironikusnak szánt ellenjavaslattal élt, amit elküldtek az amerikai és az uniós országok nagyköveteinek is. A gazdiknak, ugye. A szocialisták nyilván azt hitték, a Heti hetes stúdiójában ülnek, nem a parlamentben. Az ilyen akciókat látva azonban a választópolgár csak biztosabb döntésében: mivel részt vettem a kétharmad elérésében, máris köznevetség célpontja vagyok.

Nem árt, ha rögzítjük a tényeket: a szocialista üzletemberkormányok nemcsak az illegitim megítélés szélén billegtek – Gyurcsány Ferenc megsemmisítette politikai tőkéjét, de nem mondott le, Bajnai Gordon semmiféle választáson nem indult –, hanem teljességgel érzéketlenek voltak a hétköznapi emberek problémái iránt. Globalista erőkörpontoknak voltak alárendelve, idegen elvárásoknak feleltek meg. S miként akkor, most sincs semmi mondanivalója a magyarok számára a Gyurcsány-pártra redukálódott ellenzéknek. A tizennégy éves hatalmi bűjt alatt a gondolkodásról is leszoktak. És mindegy is, mit gondolnak, hiszen még fizetni is más fizet helyettük. Ezért vicces, amikor kormány általi kivézetetésről beszélnek, miután külföldi megrendelők kitömték őket négymilliárd forinttal.

Az úgynevezett médiaértelmiség hasonló cipőben jár. Tizennégy év hatalommegvonás nagy idő, még nekik is. Így hát önálló fogalmakat konstruáltak, elhítték maguknak, aztán háborút kezdtek a fogalmak ellen. Ehhez saját médianyelvezetet használnak. Mint megannyi kakukkos óra, ezt visszhangozza a nagy erőkörködésében berekedt mainstream nyugati sajtó is. Mindez kapóra jön a nihilizmusban feloldódott baloldali értelmiségnek. Nekik semmiség, hogy az országkiárúsítók négyszer álltak ki eleve vesztes csapattal és négyszer rongyoltak a tőzfalba. Legutóbb egy közönséges futóbolond vezetésével, aki, mintha mi sem történt volna, változatlanul gyalázza a kormányoldalt. De aztán az állandó kudarcélmény időközben mindent átható politikai frusztrációvá fajult. Alapvetően ez radikalizálja az ellenzékét, ez táplálja a kordonbontók megszállottságát és ez tüzezi a baloldali értelmiséget is. Ez a magyarázat az ellenzék minősíthetetlen parlamenti viselkedésére is.

Miután az ellenzékiek soha semmiről nem tehetnek, külső okokat kerestek, amikre úgy lehet hivatkozni, hogy közben megfizessék jól fizetű állásaikat, gáláns állami költségterítéseiket, nagyvonalú lakás- és irodabérleteiket. Találtak is. Maga a NER lett a megszemélyesített kudarc legfőbb szimbóluma. Végére is mindent rá lehet fogni, az eredménytelen és sikertelen személyi teljesítmény összes nyavalyáját. Elkezdtek hát gyűlölni a NER-t. Azután megtöltötték saját tartalommal, hogy igazolják saját tehetetlenségüket: autokrácia van, nincs demokrácia, nem szabad a sajtó, irányított a demokrácia, Fidesz-rendszer van (jelentsen ez bármit is).

De az igazán bicskanyitogató mind közül a posztkommunista maffiaállam vádja. A valódi köznevetség tárgya az, hogy egy olyan ember kommunistáz, aki Horn Gyula kormányában közoktatási miniszterként viríthatott. Nyilván a volt miniszter úrra átragadt egy s más, hiszen első kézből értesülhetett és tanulhatott beható szakmai ismereteket egy 1956-ot leverű fegyveres karhatalmista oldalán. Aki ebben az országban él, és hallott valami közelebbit az 1990-es rendszerváltásról és az 1994-ben történt visszaváltásról (demokráciáról posztkommunizmusra), az tudja,

hogyan komcsizós tételmondat a Horn–Kuncze-, illetve a Medgyessy–Gyurcsány–Bajnai-kormányok klasszikus m?ködési alapelve volt.

Ezért az ilyen fokú gátlástalanságot sem az ellenzéknek hegedül? nemzetközi sajtó, sem az áltudományos propagandakiadványok dömpingje nem képes tompítani; a magyar közvélemény pedig kétharmados többséggel veri az agyagba.

A magyarokat ez ügyben az Európai Parlamentnek nevezett Kommunista Internacionálé szokásos magyargy?lölete sem billenti ki nyugalmi állapotából.

Valódi feleltelenséggé akkor válhat az egész, amikor a konstruált NER-szindróma átve?dik a választópolgárok szintjére. Hogyha a szavazók az egyéni kudarcaikat áthárítják a „rendszerre”. A „rendszer” tehet mindent. A „rendszer” akadályoz meg mindent. Hiszen ez a propaganda folyik „reggel, délben, meg este”, ezt látják, hallják politikusaiktól, és ha ?k büntetlenül és következmények nélkül NER-ezhetnek, miért is ne tehetnék ugyanezt? És megteszik, az állítólag betiltott lapokat, tévéhíradókat, híroldalakat, rádióm?sorokat látva, hallva. Kirakják a Facebookra. Saját környezetemben is ismerek olyat, aki mindenképp az ellenzékre szavazna, bárki is vezetné azt, mert nem a személy az érdekes, hanem hogy a NER ellen háborúzzanak.

Az ellenzék NER-ezése mindmáig kontraproduktívnek bizonyult. Ameddig van hárommillió Fidesz-szavazó, az is marad. Magyarországon körülbelül egymillió fanatikus Orbán-gy?löl? van, ?k adják a Gyurcsány-párt bázisát, de ahhoz kevesen vannak, hogy megfordítsák a választási eredményt. Nem is tudják, nem is fogják. A többség nyugalmat akar, retteg a nyugat-európai állapotoktól és taszítja a gy?löletpolitika („törvénytelen a kormány” és a többi.) és a parlamenti botránypolitizálás.

Pár kérdés a végére.

Miért baj, ha egy magyar vállalkozás nyer egy külföldi helyett? Ez egy normális országban fel sem vet?dhet politikai kérdésként. Csak nálunk, ami azok szegénységi bizonyítványa, akik ebb?l ügyet kreálnak. Karácsony Gergely f?polgármesterré választása elé a kutya sem emelt akadályt. Számos más város és f?városi kerület is ellenzéki vezet?ket kapott. Budapesten az egyéni választókerületekben majdnem minden körzetben nyert az ellenzék. Kikapcsolták a NER-t? Nem.

Mindez annak fényes cáfolata, amit fentebb az ellenzék öngazolásként összehordott. Azok a küls? okok, amikbe görcsösen csimpszkodik, a valóságban nem léteznek. Az gy?z, aki több szavazatot kap.

Jó reggelt!

A NER-ezés lehet, hogy pszichésen segít, ám önálló politikaként lyukas garast sem ér.

Borítókép: Fidesz-nagygy?lés a választások el?tt. A tömeg a Parlament el?tti tért?l a környez? mellékutcáig betöltötte a teret (Fotó: Europress/AFP/Botár Gergely)

www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
